

po takozvani haplogiji. Haplogija ali izpust zloga se pojavi namreč tam, kjer se snideta dva enaka zloga bodisi s polnim vokalom bodisi s poluglasnikom in se spojita v enega n. pr. bremenosa iz *bremenonoša (Lastträger), ikonos iz *ikononos ali kolovoz v gorenjski obliki kovovoz skrčen v kovoz. Dva enaka zloga se pa pokazeta tudi pri mestniku „v Bilčově vėsi“ (въ БѢЛЪЧОВ' ВЕСИ), in to se je skrčilo „v Bilčovesi“, iz mestnika se je pa ista haplogija prenesla tudi v druge sklone. — —

Paul Verlaine:

Sentimentalen razgovor.

Iz cikla: Fêtes galantes.

Samoten, hladen stari park molči,
dve senci sta tiho skozenj šli.

Oči so mrtve, ustnice so led
in komaj je slišen zvok besed.

Samoten, hladen stari park molči,
v dveh sencah minulost govori.

— „Še pomniš ogenj najinih davnin?“

— „Čemu pač mi bodi ta spomin?“

— „Še vedno sen tvoj dušo mojo zre?“

Še vzbujam ti hrepenenje?“ — „Ne.“

— „Ah, dnevi sreče najine cvetoče,
poljubov plamenečih!“ — „Mogoče.“

— „Ogrom nadej in sinje to nebo!“

— „Nadeje ni in nebó je vse temná.“

In šla sta v nočni neskončni svet,
le noč je sama čula njun šepet.

Prevel Vojeslav Molè.

